

Medlem for Køges Side. Men dernæst vil det gøre Toldreformen ringere og tarvligere, end den kunde være bleven, hvis vi havde haft Formue- og Indkomstkatten i Behold til Anvendelse ved Toldreformen. Det viser netop det foreliggende Toldlovsforslag. Da vi paastode dette — og jeg husker, at jeg selv adskillige Gange under Behandlingen af de direkte Skattelove har paastaaet det — og beklagede den Anvendelse, man gjorde af Formue- og Indkomstkatten, lød der stadig fra Venstres Side den Tale, at det ikke vilde være Tilfældet; nej, tværtimod, sagde man, faa vi først en Formue- og Indkomstskat ind i vort Skattesystem, saa vil det blive saa meget nemmere at udvide den senere. Den Tale hørte vi Gang efter Gang: det gælder bare at faa den ind i Systemet. Jeg gjorde mig mine egne Tanker derom, jeg tænkte: Nej, faa vi den først ind i Systemet og anvendt paa denne Maade, saa bliver det maaske slet ikke saa nemt næste Gang at faa den udvidet og forhøjet, saa er der maaske ogsaa adskillige Folk ude omkring paa Landet, som havde tænkt, at Indkomstskat var en Skat, de overhovedet slet ikke vilde kunne føle. Sagen var, at Indkomst- og Formueskatten var bleven et gammelt agitatorisk Slagord. Jeg tror, at adskillige Landmænd, adskillige Borgere havde tænkt sig: Indkomstskat mærker man overhovedet ikke. Jo, det gør man, men derfor er det alligevel en ganske brillant Skat, og navnlig naar der er en ordentlig rationel og stærkt stigende Skala, og naar Pengene bruges paa en fornuftig Maade enten til Afløsning af gamle Skatter eller til Fremme af det økonomiske Liv, til økonomiske Reforme, en ganske fortræffelig Skat. Men det kan jo godt være, at man i visse Kredse, efter at man har faaet den, ikke er saa begejstret for den og navnlig ikke for dens Forhøjelse, som man var, da det kun var et Ord, man ikke kendte i praktisk Virkelighed. Den højtærede Finansminister svarede os den Gang, at vi ikke skulde være bange; nej, sagde han, fik vi bare Systemet gennemført, saa kunde vi senere langt lettere forhøje denne Skat. Netop overfor mig, som gjorde disse Betæneligheder gældende og henviste til, at de kommende Toldlovsfor-

handlinger vilde vanskeliggøres, naar vi fik en saadan Anvendelse af Formue- og Indkomstkatten — netop overfor mig udtalte det ærede Medlem for Sæby sig den 17. April 1903 paa følgende Maade: „Saa er det blevet sagt: Ja, men det er netop Ulykken, nu tage vi saa meget paa Indkomst- og Formueskatten, at den Kilde er tørret ud med det samme, der bliver ikke mere efter dette, der bliver ikke mere at tage der. Det tror jeg nu ikke paa.“ Saaledes sagde det ærede Medlem for Sæby den Gang. Han paaviste, hvor lav Procenten var og fortsætter saa: „Naar Kravene komme og banke paa Døren, skal det nok vise sig, at der da kan blive lukket op til Indkomstkatten endnu en Gang.“ Nu kom Kravene, nu kom Toldloven og bankede paa Finansministerens Dør og bad om Penge, saa at det kunde blive en fyldigere, en bedre Toldlov end den foreliggende; men Døren var lukket, der var sat dobbelt Slaa for. Ikke en Gang en stigende Skala vilde den ærede Finansminister føje til Formueskatten, endnu mindre har han villet høre Tale om at forhøje Indkomstkattens Procent. Den nuværende ærede Finansminister, det ærede Medlem for Sæby, sagde i den samme Tale den 17. April 1903, da han altsaa endnu ikke var Finansminister, at den Procent, vi fik her hjemme paa Formue- og Indkomstkatten var kun lille; i det konservative Prøjsen var man oppe paa indtil 4 pCt., i Østrig paa indtil 10 pCt. og i Italien paa indtil 13½ pCt. Vi maatte jo rigtignok, da vi sade og hørte paa dette, tænke: Naa ja, saa var Ulykken ikke saa stor ved, at vi kun fik en svag Procent paa Indkomst- og Formueskatten, for det ærede Medlem forsikrede os jo om, at næste Gang kunde vi gaa op med Procenten, næste Gang fik vi nok lukket op, naar der var Brug derfor.

Men vi ere blevene sørgeligt skuffede gennem den Toldlov, som der her er forelagt. Det forekommer mig, at paa dette Punkt ligesom paa adskillige andre Punkter er den ærede Minister inde i en konservativ Udvikling, en tilbageskridende Udvikling. Han fremhævede, da han forelagde Toldloven, at de direkte Skatter kunde være gode nok, men de havde jo deres Misligheder, de indbragte jo ikke saa